

Arrest

nr. 247 459 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij hun verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters dienden op 25 november 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissingen, waarbij verzoeksters hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 20 augustus 2018 hun ouders een verzoek om internationale bescherming indienden dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 26 juni 2019 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 29 juli 2019 dienden hun ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 7 november 2019 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters hun verzoek om internationale bescherming voornamelijk berust op dezelfde gronden die hun ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Verzoeksters verwijzen naar de problemen van hun vader en de pesteringen/moeilijkheden op school in Oekraïne.

Ter staving van hun verzoek leggen zij de volgende documenten neer: een geboorteakte, een document met een identificatienummer en een adresinschrijving, een bewijs van gezinssamenstelling, een medisch document uit Oekraïne, een schoolrapport, een beschrijving en een plan van hun huis, foto's van hun vroegere huis en documenten aangaande de medische problemen van hun vader en zijn vrijwilligerswerk.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeksters toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoeksters beperken zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

5. Verzoeksters betwisten en bekritisieren, doch weerleggen noch ontkrachten de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissingen omtrent de ondergane pesteringen/moeilijkheden op hun school in Oekraïne:

“De beslissing van je zus luidt als volgt:

“(…)

Hoewel dergelijk pestgedrag zonder meer erg betreurenswaardig is, blijken deze feiten niet dermate zwaarwichtig dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Het CGVS betwist niet dat het gedrag van jouw medeleerlingen zeer laakbaar is en zonder twijfel een grote impact had op jou. Daarenboven haalde jouw moeder deze problematiek al eens kort aan tijdens haar eigen verzoek om internationale bescherming. Het CGVS kwam toen tot hetzelfde besluit, hetgeen ook door de RvV gevolgd werd. In die zin gaat het hier in de eerste plaats dus niet om een nieuw element.

Daarnaast blijkt dat er vanuit de leerkrachten wel degelijk begrip bestond voor jouw situatie, hoewel dit niet helemaal toereikend was en (nog) geen definitieve oplossing gevonden werd. Je verklaart dat een aantal leerkrachten je niet mochten maar er ook anderen waren die je wel hielpen (CGVS, p. 8). Zo werd er een nota in de agenda gezet van de schuldigen en werd de deur van de klas op slot gedaan omdat kinderen anders jouw spullen kapot konden maken. Daarnaast kon je het toilet van de leerkrachten gebruiken toen je schrik had in de gewone toiletten en werden de leerlingen en hun ouders ook aangesproken over hun houding tegenover jou (CGVS, p. 5, 7; CGVS M.(...), p. 6-7). Hieruit blijkt dat je op enige steun kon rekenen en jou de toegang tot de school in geen geval werd ontzegd. De problemen kwamen vooral voort uit de leerlingen die elkaar opstaken en de ouders die weinig tot niks aan dit gedrag deden, wat ten eerste te betreuren is maar geen vervolging uitmaakt in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kan het verbazen dat, indien het pestgedrag op school dergelijke proporties aannam dat dit een reden is waardoor je niet naar Oekraïne kunt terugkeren, er geen sprake is van pogingen om jou in een andere school te laten les volgen. Jouw moeder verklaart dit door te stellen dat het in een andere school erger zou zijn en dat ook verhuizen naar bv. Odessa geen zin had omdat ze hoorde dat er overal problemen waren (CGVS M.(...), p. 6, 8). Indien de situatie op school echter in die mate niet meer te verdragen was, is het niet aannemelijk dat er geen concrete stappen ondernomen werden, ongeacht de geruchten dat andere scholen ook dergelijke problemen kenden. Daarnaast bleek uit jouw moeders verklaringen dat het voor deze omstandigheden mogelijk is om naar de kinderafdeling van de politie te stappen. Zij deed dit evenwel niet, omdat ze ook pedagoge is en de directrice haar beloofde het probleem te verhelpen, wat zij aannam (CGVS M.(...), p. 5, 7).

Alle elementen samengenomen dient te worden besloten dat het pestgedrag op jouw school niet van die aard is dat deze kan worden gelijkgesteld met vervolging in de vluchtelingenrechterlijke zin of met een reëel risico

op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de gevreesde problemen van dergelijke aard zijn dat deze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechterlijke zin. Dit houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In jullie verklaringen met betrekking tot deze problemen werden geen aanwijzingen gevonden van een ernstige intentionele bedreiging van jullie vrijheid, jullie leven of jullie fysieke integriteit door de autoriteiten of door derden. In dit opzicht dient er te worden vastgesteld dat dit geen elementen betreffen die een eigen onderzoek verrechtvaardigen.

(...)

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen."

Daarnaast verklaart je moeder dat jij in de kleuterschool ook steevast op een andere manier behandeld werd dan de andere kleuters. Dat was niet enkel het geval voor jou, maar ook voor nog twee andere kindjes van buitenlandse origine. Zo werden jullie steeds met drie apart aan een tafeltje gezet, hadden jullie kastjes aan de rand, moesten jullie apart in de zandbak spelen, dienden jullie zich te verkleden in jullie eigen nationale kledij en niet in wat de andere kindjes zich mochten verkleden. Uit jouw moeders verklaringen blijkt dat dit probleem vooral oorzaak kende door de positie van de ouders, die moeilijkheden hadden met jou en de andere kindjes, en trachtte de verantwoordelijke van de kleuterschool op dit vlak verdere problemen te vermijden (CGVS, p. 3-4). Hoewel ook deze feiten te betreuren vallen, komt het CGVS tot dezelfde beoordeling als bij de verklaringen over de situatie op de school van je zus, namelijk dat deze onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn."

6. Daar waar verzoeksters verwijzen naar o.a. een rapport van het US Department of State van 21 juni 2019 en een rapport van het UN Human Rights Council van 25 juni 2019, bemerkt de Raad dat deze rapporten slechts betrekking hebben op de algemene situatie in Oekraïne. De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeksters blijven desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2020, voeren verzoekende partijen aan dat het Commissariaat-generaal niet ontkent dat er in hun land van herkomst discriminatie heerst ten aanzien moslims en vreemdelingen. Zij wijzen erop dat de commissaris-generaal van oordeel is dat deze discriminatie niet voldoende ernstig is, doch menen dat dit een subjectieve kwalificatie is. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun persoonlijke situatie in aanmerking moet genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen.

In weerwil van wat verzoekende partijen lijken voor te houden, heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met hun persoonlijke situatie en voorgehouden nood aan internationale bescherming, waarbij hij zijn vaststellingen daaromtrent omstandig heeft uiteengezet in de motivering van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen beperken zich tot de algemene opmerkingen dat het Commissariaat-generaal niet ontkent dat er in hun land van herkomst discriminatie heerst ten aanzien moslims en vreemdelingen en dat het oordeel van de commissaris-generaal dat de door hen aangehaalde discriminatie niet voldoende ernstig is een subjectieve kwalificatie betreft, doch zij gaan niet concreet in op en ontcrachten noch weerleggen op generlei wijze de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zo stelde de commissaris-generaal o.a. op goede grond vast dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen voornamelijk berust op dezelfde asielmotieven die hun ouders eerder in het kader van hun verzoek om internationale bescherming inriepen, dat overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partijen als de hen vergezellende minderjarigen werd ingediend en waarvoor de beslissingen - waarbij o.a. werd geoordeeld dat hun relaas ongelooftwaardig is - definitief zijn, een vaststelling die verzoekende partijen niet ontkennen.

Wat voorts het in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming ingeroepen pestgedrag ten aanzien van verzoekende partij Z. op school betreft, stelt de commissaris-generaal op goede grond vast dat die problemen zoals die blijken uit de afgelegde verklaringen van Z. en haar ouders niet dermate zwaarwichtig en van die aard zijn dat zij kunnen gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij Z. en haar ouders, die in het kader van het verzoek van hun kinderen/verzoekende partijen werden gehoord, maakten doorheen hun verklaringen, zo stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast, geen gewag van concrete, op de persoon van verzoekende partijen betrokken elementen of feiten waaruit zou blijken dat zij in Oekraïne persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er niet in, nu zij niet verder komen dan de algemene opmerking als zou dat een subjectieve beoordeling betreffen, hierop een ander licht te werpen.

De Raad treedt dan ook, gelet op hetgeen voorafgaat, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald die voor hen een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 september 2020 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS